

L'actor nord-americà comparteix escenari amb Marisa Tomei, que encarna la fillastra d'Herodes en aquest relat bíblic

Emma Reverter
CORRESPONSAL
NOVA YORK

Al Pacino s'abona a Broadway amb 'Salomé'

"La companyia de Pacino ha arribat a Broadway". Amb aquesta afirmació, Estelle Parsons, guanyadora d'un Oscar a la millor actriu secundària per 'Bonnie & Clyde', comentava l'estrena de l'obra teatral 'Salomé', basada en el llibre d'Oscar Wilde.

Al Pacino fa de rei Herodes i Marisa Tomei encarna la seva fillastra, la bella Salomé. Dos intèrprets de renom a Broadway. I és que a Estelle Parsons no li falta raó. Si bé oficialment no existeix una companyia Al Pacino, és cert que l'actor ha convocat els seus millors amics i col·legues de fa molts anys a la prestigiosa acadèmia d'art dramàtic Actor's Studio, de la qual ell és membre des de 1966, per interpretar els principals papers de l'obra. "Gràcies a ell hem aconseguit atreure un grup extraordinari d'actors, cap d'ells té una actitud egocèntrica, tots són molt disciplinats, començant per ell", indica Parsons.

Al Pacino confessa que és un enamorat d'aquest relat bíblic des que va veure a Londres l'òpera homònima de Richard Strauss. De fet, aquesta és la segona vegada que l'actor porta *Salomé* a Broadway. L'any 1992 ja va interpretar el paper de rei Herodes, llavors acompanyat de l'actriu Sheryl Lee (*Twin Peaks*) en el paper de la coneguda ballarina de la dansa dels set vels.

Al Pacino, en segon terme, i Marisa Tomei durant un moment de la representació de 'Salomé'

JOAN MARCUS / AP

Per a qui estigui acostumat a l'estil elegant d'altres obres de Wilde, com *La importància de ser Frank* i *Un marit ideal*, l'adaptació de *Salomé* els pot sorprendre. Wilde va escriure l'obra en francès, amb l'esperança que l'actriu Sarah Bernhard pogués protagonitzar-ne una eventual producció tea-

tral. El diàleg és molt florit, l'acció, molt melodramàtica, i el final, molt violent.

En menys de mig any, Al Pacino ha pujat dues vegades sobre els escenaris de Nova York. El darrer novembre l'actor va interpretar el paper de gàngster de Chicago en l'obra de teatre *La resistible ascensió*

d'*Artur Ui*, representada a l'Off Broadway. Res d'estrany, doncs, per a un actor format al teatre i amb més premis Tony (dos, per l'obra dramàtica *Does a Tiger Wear a Necktie?* -Els tigres porten corbatins?- l'any 1969 i per *The Basic Training of Pavlo Hummel* -L'entrenament bàsic de Pavlo Hummel-

l'any 1977) que Oscars (*Essència de dona*, 1992). "Faria molt més teatre arreu dels Estats Units si no tingués nens petits", confessa l'actor, pare de bessons de dos anys: "Em sento molt més còmode dalt d'un escenari que en un film, potser perquè vaig començar en un teatre".

TEATRE

'Segona plana'

Sensacionalisme

Juan Carlos Olivares

'Segona plana', de Jaume Boix. Direcció: Ferran Madico. Escenografia: Deborah Chambers. Vestuari: M. Mercè Paloma. Il·luminació: Ignasi Morros. Intèrprets: Pep Ferrer, Fermí Casado, Josep Minguell, Mercè Anglès, Josep Mota, Albert Ribalta i Enric Lloret. Teatre Villarroel, 29 d'abril.

A una obra que esbudella les interioritats de l'ofici de fer notícies, escrita per un professional, se li suposa un punt de morbosa traïció, un estimulants grau d'autocrítica i una reflexió de primera mà. Jaume Boix, en el seu debut com a autor dramàtic, aporta, a més, humor a *Segona plana*. Si el títol ja és

un reconegut homenatge al clàssic de la comèdia satírica de Ben Hecht i Charles MacArthur, el to de farsa esbojarrada acaba per situar aquesta funció en la còmoda estela de l'original.

D'un autor acostumat per ofici a conèixer la força de la paraula sorprèn l'inesperat gir que pren la seva obra cap a la comèdia d'efecte. El periodista-dramaturg fa un pas enrere perquè domini el gag visual primari. Però el desmai triga a aparèixer. Tot el primer acte és un feliç intent de mantenir la mil·lèmtrica conjunció del cop sec de paraula i la immediata traducció gestual. El model de *Primera plana*: deixar sense respir l'espectador, arrossegat per frases-guillotina enmig d'un remolí d'accions dignes d'una comèdia dels germans Marx.

D'un gènere tan enganyós com la farsa (una fèrria estructura camuflada de caos) s'accepta tot menys el descontrol. L'obra de Boix juga amb el principi d'eterna superació de l'impossible. El sistema és perfecte per mostrar la debil frontera entre realitat i ficció, entre la veritat i la mentida, que centra el debat periodístic. Perfecte mentre el públic pugui reprendre el fil de la denúncia, distanciar-se del circ

i adoptar una posició crítica sense deixar de somriure.

Amb *Segona plana* aquesta distància és impossible. L'autor perd el control a partir del segon acte, potser pel desconcert, pel vertigen de la seva pròpia espiral de despropòsits humorístics. En el camí queden la història, els personatges i els apunts de fi enginy. *Segona plana* comença en la categoria del *Punch* i *Hermano lobo* i acaba confonent-se en un estrany matrimoni entre *El Jueves* i *El Triangle*.

Ferran Madico intenta que la representació no es transformi en una simple fugida cap endavant. Li calen vint-i-cinc minuts més de serenitat per poder sortir-se'n. També ell es rendeix a l'evidència d'orquestrar només una comèdia de bulevard. Els intèrprets ni tan sols s'esforcen a dissimular cap on s'encamina la història. Les desconcertants sobreaccions del primer terç de l'obra -quan tot encara sembla estar sota un cert control- es destapen com a absolutament adequades per al desenllaç. Exemple de saviesa professional. Ells ja estan en situació des de la primera frase. És el públic, l'únic descolocat en aquest joc.